

Hvad er det, min Marie

(1851. Mel.: Evert Taube/Warming)

Kort tid efter opstandelsen over Clara Raphaels Breve rejste Grundtvig til Norge indbudt af

Det norske Studentersamfund. Han havde haft norske venner lige siden studenterårene og ofte fremhævet den fribårne nordmand på den sløve danskers bekostning, men han havde aldrig besøgt landet.

Rejsen blev en nordisk genopvækkelse og en strålende oplevelse for ham, på samme måde som Skamlingsbankemødet syv år før havde været det. Hans taler blev modtaget med jubel af de store tilhørerskarer, og til sidst holdt han prædiken i Kristianias Frelserkirke for alle Stortingets medlemmer.

Straks ved hjemkomsten sendte han et frierbrev til Marie Toft på Rønnebæksholm. Hun svarede - også pr. brev - ja, og de offentliggjorde deres forlovelse.

Mishaget og forargelsen var vidtspredte. For det første var det alt for tæt på Lises død. For det andet var han en gamling på 67 år - og Marie Toft tredive år yngre. For det tredje var hun velhavende, hvad man overhovedet ikke kunne kalde ham. Det passede

imidlertid meget godt med, hvordan han før havde opført sig. »Det var ingenlunde uventet,« som enkedronning Caroline Amalie spidst bemærkede, da hun fik nyheden.

I august måned fyldte Marie 38 år.

Grundtvig rejste ned til Rønnebæksholm for at fejre dagen og deres forelskelse. Han skrev hele to fødselsdagsdigte til hende. Det ene blev senere til denne sang. I det andet friede han igen:

Tag hel mig og holden, som for dig jeg står/som skjalden, så knolden med askegråt hår/som præsten, så branden og folketingsmanden/Jeg tager dig hel - som du er.

21. oktober viede Gunni Busck dem i Brøndbyvester kirke. Kort efter strakte Caroline Amalie våben og sendte dem et kærligt lykønskingsbrev. Efterhånden fik de nygiftes kærlighed også den øvrige skandalisering til at fordampe.

Ægteparret købte en herskabelig bolig ved Frederiksholms kanal, men tilbragte så meget tid som muligt på Rønnebæksholm. Den tid blev den lykkeligste og mest fredfyldte i Grundtvigs liv.

1. Hvad er det, min Marie!
som gør det, at vi to,
vi tale eller tie,
på færde og i ro,
os føle viet sammen,
som kirken og dens amen,
som præst og menighed!

2. Det er, at vi vil være
hinanden som vi er,
det er, at vi kan bære
hinanden, som vi er,
det er, at vore munde,
vi våge eller blunde,
dog mødes i et kys!

5. Derfor vi os forbinder i
tro og kærlighed,
med dødens overvinder,
som daled til os ned,
som til Gud Faders ære
vil støvet klart hjembære
i åndens favne tag.

3. Kun på en egen måde
vi er i grunden et,
vort liv var os en gåde,
til vi opdaged det.
Men nu har vi opdaget
i hjertefavnetaget
vort liv er fælles lyst.

4. Nu er det kun en gåde
for os at tænke på,
hvordan vi af Guds nåde
kan evigt leve så.
Thi uden ny og næde
kun varer liv og glæde,
al synd og død til trods!